

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 listopada 2013 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym **powód** – (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od W. W. kwoty 1.294,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 12 lipca 2012 roku do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego. Powyższe roszczenie powód uzasadniał brakiem zapłaty przez pozwanego składki OC w związku z zawartą z powodem umową ubezpieczenia.

W dniu 4 lutego 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu. Postanowieniem z dnia 20 maja 2014 r. została nadana klauzula wykonalności.

Na skutek sprzeciwu pozwanego postanowieniem z dnia 9 czerwca 2015 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Piasecznie. W uzasadnieniu Sąd wskazał na błędnie uznane doreczenie nakazu zapłaty pozwanego, który nie mieszkał pod wskazanym przez powoda adresem.

W dniu 25 stycznia 2016r. **pozwany W. W.** uzupełnił sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą od złożonego pełnomocnictwa. Pozwany podniósł, że powód w trybie postępowania egzekucyjnego pobrał z rachunku bankowego 2 451 zł oraz 16,08 zł. Następnie w wyniku prowadzonych rozmów powód zwrócił pozwanemu kwotę 900,28 zł, zatem powód jest już zaspokojony co do kwoty 1566,80 zł. Ponadto wskazał, iż 7 maja 2012 r. sprzedał samochód w związku z czym nie był zobowiązany do opłacenia składki.

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. W. zawarł z (...) S.A. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego dotyczącego O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 80 nr nadwozia (...), na okres od dnia 12 lipca 2011 r. do dnia 11 lipca 2012 r. Umowa ta była wznowiona przez pozwanego o kolejny roczny okres ubezpieczenia. Składka została ustalona na kwotę 1 294,00 zł (okoliczności bezsporne, a ponadto dowód: polisa k. 16).

W dniu 7 maja 2012 r. W. W. zawarł z T. W. umowę sprzedaży powyższego samochodu. Pozwany nie poinformował na piśmie ubezpieczyciela o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacz, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu (dowód: umowa sprzedaży k. 44, dowód z przesłuchania pozwanego k. 47).

Przelewem z dnia 4 sierpnia 2014 r. pozwany spełnił świadczenie wynikające z przedłużonej umowy ubezpieczenia wpłacając na rzecz komornika sądowego kwotę 2 451 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej kolejności czyniąc ustalenia faktyczne w oparciu o twierdzenia stron co do faktów nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną, w trybie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Ponadto Sąd oparł się na następujących dowodach z dokumentów w postaci: umowy sprzedaży k.44, polisy pozwanego k.16.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny był między stronami w istocie bezsporny. Pozwany nie kwestionował, że był dotychczas ubezpieczony u powoda, zaprzeczył natomiast, że jest obowiązany do opłacenia składki wynikającej z wznowienia umowy, gdyż sprzedał pojazd w dniu 7 maja 2012 r.

W myśl art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Powód wywodził swoje roszczenie z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (dalej jako ustawa). W niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie, od której przedłużona została dotychczasowa umowa z (...) S.A z siedzibą W..

Jako podstawę roszczenia powód powołał się na art. 28 ww. ustawy, który stanowi, że jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy. W przedmiotowej sprawie umowa nie została wypowiedziana, zatem ubezpieczyciel przedłużył ją na kolejne 12 miesięcy.

Przed dniem 11 lipca 2012 r., w którym upływał okresu ubezpieczenia tj. w dniu 7 maja 2012 r. W. W. sprzedał samochód T. W.. W związku z tym pozwany powołał się na art. 31 ust. 1, zgodnie z którym w razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się. Pozwany stoi na stanowisku, iż z uwagi na sprzedaż samochodu nie jest on obowiązany do zapłaty należności wynikającej z przedłużonej umowy ubezpieczenia.

Podniesione przez pozwanego argumenty były niezasadne, gdyż W. W. nie spełnił obowiązku informacyjnego z art. 32 ust. 1 ustawy, stanowiącego, że posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Kluczowym w niniejszej sprawie był podniesiony przez pozwanego zarzut spełnienia świadczenia. Przelewem z dnia 4 sierpnia 2014 r. powód w drodze egzekucji komorniczej pobrał kwotę 2 451,00 zł tytułem sprawy VI Nc-e (...). Kwota ta stanowi spełnienie świadczenia ponad żądanie, dlatego też powód zwrócił pozwanemu kwotę 900, 28 zł. Podstawą egzekucji był tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty opatrzonego klauzulą wykonalności. Na skutek sprzeciwu od nakazu zapłaty tytuł wykonawczy utracił moc w całości, co miało miejsce już po spełnieniu świadczenia. Powództwo zostało wytoczone słusznie i celowo, jednakże dochodzone roszczenie wygasło na skutek zapłaty.

W związku z tym, że kwota została wyegzekwowana niezasadnym jest ponowne obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty sumy ubezpieczenia. W tym miejscu należy przywołać Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 r. sygn. akt III CZP 119/13 zgodnie z którą jeżeli powód po spełnieniu świadczenia przez pozwanego po doręczeniu pozwu nie cofnął pozwu, sąd oddala powództwo. Samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialnoprawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 r., III KKN 936/98, niepubl.)

Jeżeli na skutek spełnienia świadczenia przez pozwanego w toku postępowania doszło do wygaśnięcia objętej roszczeniem wierzytelności, odpadła podstawa do uwzględnienia powództwa. Nie ma znaczenia dla powstania tego skutku fakt, że spełnienie dokonane zostało w drodze egzekucji, jeżeli pozwany nie kwestionował istnienia zobowiązania, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Ze względu na spełnienie przez pozwanego świadczeń dochodzonych pozwem w czasie trwania postępowania sądowego, Sąd oddalił powództwo słusznie i celowo dochodzone z powodu wygaśnięcia roszczenia na skutek zapłaty.

Sąd oddalił wniosek stron o zasądzenie kosztów procesu, gdyż sam pozwany dał powód do wytoczenia powództwa. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 sierpnia 1979 r. sygn. akt I CZ 92/79 przyjął, że pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów k.p.c. o kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty art. 98 § 1 k.p.c.) Spłata należności przez pozwanego nastąpiła dopiero w drodze egzekucji komorniczej, zatem jest on obowiązany ponieść koszty w całości. Również wniosek powoda ulega oddaleniu z uwagi na to, że koszty zasądzone nakazem zapłaty z dnia 04 lutego 2014 r. wyegzekwowane zostały w toku egzekucji.